ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. prosince 2010, č. j. 13920-8/2010-ERU, **za účasti**: FVE ČK s.r.o., IČ 28719000, se sídlem Lužická 133, Horní Kamenice, 407 21 Česká Kamenice, zastoupená Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, se sídlem Údolní 33, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. května 2015, č. j. 62 A 108/2013 - 158,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. května 2015 č. j. 62 A 108/2013 - 158 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný udělil rozhodnutím č. j. 13920-8/2010-ERU ze dne 23. prosince 2010 podle § 8 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v rozhodném znění, osobě zúčastněné na řízení licenci k výrobě elektřiny na 25 let pro fotovoltaickou elektrárnu Papírna, Česká Kamenice, ul. Lužická, s celkovým instalovaným výkonem 2,055 MW.

[2] Nejvyšší státní zástupce na základě zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu [§ 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších (dále jen „s. ř. s.“)] podal dne 4. prosince 2013, tedy k samému konci tříleté lhůty k podání

žaloby (§ 72 odst. 2 s. ř. s.), ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí o udělení licence.

[3] Krajský soud shledal žalobu důvodnou, rozhodnutí žalovaného o udělení licence rozsudkem č. j. 62 A 108/2013 – 158 ze dne 28. května 2015 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud nejprve obecně vymezil důvody, které by mohly vést ke zrušení licence, přičemž uvedl, že s ohledem na princip ochrany dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci a princip presumpce správnosti aktů veřejné moci přichází zrušení licence v úvahu pouze v případě závažných zjištění. Mohlo by se jednat např. o zjištění, která vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

[4] Krajský soud tímto prizmatem přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí. Řadě žalobních námitek soud nepřisvědčil, shledal však důvodnou námitku, podle níž bylo řízení před žalovaným zatíženo vadami spočívajícími v nedostatku skutkového podkladu pro vydání rozhodnutí o udělení licence. Dané deficity se přitom podle soudu nepodařilo napravit ani v rámci dokazování před soudem. Předně krajský soud konstatoval, že s ohledem na rozdíly v údajích o celkovém instalovaném výkonu provozovny existují výrazné pochybnosti o dokončenosti provozovny v době revizní prohlídky a tedy i k okamžiku udělení licence. Žalovaný přitom tyto pochybnosti neodstraňoval a nepodařilo se je rozptýlit ani dokazováním před soudem. Uvedené pochybnosti krajský soud spatřoval v rozporech v revizních zprávách ohledně celkového instalovaného výkonu energetického zařízení. Pochybnosti byly podle krajského soudu ještě posíleny rozpory ve vymezení pozemků, na nichž mělo být energetické zařízení umístěno. Z dokazování u soudu vyplynulo, že v době udělení licence nebylo energetické zařízení dokončeno tak, aby mohlo být provozováno podle rozhodnutí o udělení licence. Na části pozemků, jež jsou uvedeny v rozhodnutí o udělení licence, se totiž energetické zařízení vůbec nenacházelo, což nasvědčuje tomu, že energetické zařízení nebylo v době udělení licence dokončeno. Energetické zařízení je totiž dokončeno až po rozmístění jednotlivých panelů. Krajský soud v tomto ohledu odmítl argumentaci osoby zúčastněné na řízení a podotkl, že licenci nelze udělit pro zařízení, které není dokončeno. Soud následně uzavřel, že s ohledem na výše uvedené rozpory napadené rozhodnutí nemůže obstát. Současně krajský soud vyhodnotil, že vzhledem k vzájemně si odporujícím předkládaným revizním zprávám a k vlastní argumentaci osoby zúčastněné na řízení ohledně nedokončenosti energetického zařízení jako celku nemohla být osoba zúčastněná v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence. Současně krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nedisponoval ani způsobilými doklady pro prokázání vlastnického či jiného užívacího práva osoby zúčastněné na řízení k předmětnému energetickému rozhodnutí. Krajský

soud proto vyhověl žalobě nejvyššího státního zástupce a rozhodnutí o udělení licence zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu osoba zúčastněná na řízení (nyní stěžovatelka) brojila včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka rozsudku krajského soudu nejprve vytkla nepřezkoumatelnost. Krajský soud si v rozsudku sám nastavil důvody pro zrušení licence, přičemž konstatoval, že s ohledem na zásadu ochrany dobré víry a nabytých práv a zásadu právní jistoty a presumpce správnosti aktů veřejné moci může být závěr o důvodnosti žaloby založen výlučně na závažných zjištěních, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, nebo která indikují důvodné pochybnosti, že rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Navzdory tomu krajský soud tato kritéria v rozsudku vůbec nezohlednil. Soud se vůbec nezabýval závažností žalobou namítaných pochybení a žalobě vyhověl pouze z důvodů marginálních pochybení. Krajský soud se podle stěžovatelky také nedostatečně zabýval její dobrou vírou. Údajnou absenci dobré víry soud odůvodnil zcela nedostatečně a vycházel z vadných skutkových zjištění. Stěžovatelka podotkla, že byla v dobré víře – žalovaný ji dne 8. prosince 2010 vyzval k odstranění vad žádosti, na což stěžovatelka reagovala 14. prosince 2010, a byla tak v dobré víře, že podklady pro rozhodnutí jsou dostatečné. Stěžovatelka dále upozornila, že samotná výroba elektrické energie z obnovitelných zdrojů je ze zákona veřejným zájmem podporovaným státem, který navazuje na unijní závazky České republiky. S ohledem na to lze podle mínění stěžovatelky označit rozsudek krajského soudu za neproporcionální.

[7] V rámci druhé stížnostní námitky stěžovatelka uvedla, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázku týkající se údajných rozporů v hodnotách celkového instalovaného výkonu provozovny. Stěžovatelka zdůraznila, že ještě před vydáním rozhodnutí doručila žalovanému revizní zprávu vyhotovenou 7. prosince 2010, v níž je hodnota celkového instalovaného výkonu 2,054655 MWp, po zaokrouhlení 2,055 MWp. Předložením této revizní zprávy došlo k faktické změně žádosti o udělení licence a žalovaný v souladu s tím udělil stěžovatelce licenci na energetické zařízení o celkovém instalovaném výkonu 2,055 MWp. Krajský soud však odmítl, že by předložením nové revizní zprávy došlo ke změně žádosti, ačkoliv tuto možnost sám připustil v rozsudku ze dne 30. března 2015, č. j. 62 A 106/2013 - 58. Co se týče existence tří různých revizních zpráv s odlišnými hodnotami celkového instalovaného výkonu, stěžovatelka uvedla, že se jednalo o jedinou revizi a jedinou revizní zprávu, která však v důsledku překlepů a chyb v psaní a počtech byla vyhotoveno v několika verzích. Teprve ve třetí verzi se podařilo uvést správný výkon, který odpovídal skutečnému stavu energetického zařízení. Údajné rozpory se navíc týkají pouze marginální hodnoty přibližně 0,3 % z celkového výkonu. Stěžovatelka dále citovala

konkrétní rozsudky, v nichž krajský soud posuzoval podobné odchylky zcela opačně jako marginální vady.

[8] Stěžovatelka v souvislosti s rozpory v údajích o celkovém výkonu provozovny vytkla krajskému soudu, že odmítl provést její důkazní návrhy směřující k vysvětlení existence různých verzí revizní zprávy. Konkrétně se jednalo o výslech Z. K., který měl sloužit k objasnění existenci tří verzí revizní zprávy. Stěžovatelka vysvětlila, že tento stav vznikl tím, že revizní technik se dopustil početních chyb v celkovém instalovaném výkonu a v počtech kusů solárních panelů sestavy, které byly zjištěny na základě telefonické komunikace se žalovaným. Až po třetí verzi revizní zprávy sdělil žalovaný stěžovatelce, že revizní zpráva je již v pořádku a může být podkladem pro vydání licence. Krajský soud odmítl provést výslech Z. K. s tvrzením, že by takový důkaz nebyl způsobilý osvětlit skutkový stav a že krajskému soudu postačuje, že se údaje o celkovém výkonu v třetí předložené revizní zprávě shodují s údajem o výkonu v rozhodnutí o udělení licence. Navzdory tomu v napadeném rozsudku uvádí, že „*shora popsaný nesoulad ve zmíněných revizních zprávách téhož revizního technika o revizích údajně uskutečněných v tytéž dny (5. – 6. 10. 2010)* [správně 5. – 6. 12. 2010, pozn. NSS]*, který osoba na řízení zúčastněná ani dodatečně v řízení před zdejším soudem neobjasnila, vylučuje, že by kterákoli z těchto zpráv mohla věrohodně dokládat stav revidovaného zařízení*.“ Podle stěžovatelky jí tak krajský soud na jednu stranu vyčetl neschopnost vysvětlit rozpory v údajích, na stranu druhou jí však neumožnil provést důkazy za účelem odstranění namítaných rozporů. Údajně nevysvětlené rozpory hodnot výkonu přitom hrály zásadní roli pro konstatování neexistence dobré víry stěžovatelky a pro samotné zrušení rozhodnutí o udělení licence.

[9] Dále stěžovatelka namítla nesprávné právní posouzení otázky údajných rozporů co do umístění energetického zařízení. Již dne 2. července 2010 stěžovatelka obdržela územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu fotovoltaické elektrárny s výkonem 4 MW. V důsledku změny legislativních podmínek (zavedení tzv. solárního odvodu) se však stěžovatelka v průběhu stavby rozhodla omezit svůj záměr. Stěžovatelka tak údajně po udělení licence v rámci zkušebního provozu pouze přesunula některé panely z pozemků p. č. 1276/1 a 432/3 k. ú. Horní Kamenice na další pozemky, které byly ke stavbě vymezeny již územním rozhodnutím a stavebním povolením ze dne 2. července 2010, a to z důvodu optimalizace provozu (větší rozestupy mezi panely a tomu odpovídající menší míra zastínění). Stěžovatelka následně vyslovila nesouhlas s tvrzením krajského soudu, že energetické zařízení je dokončeno až po rozmístění panelů. Takový výklad podle stěžovatelky odporuje smyslu zkušebního provozu a předčasného užívání stavby a neodpovídá § 5 a § 9 písm. c) a d) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, v rozhodném znění, z nichž plyne, že licenci je možné udělit i na provozovnu, která je provozuschopná, byť ještě není dokončena.

[10] Podle stěžovatelky navíc uvedení konkrétních parcelních čísel vůbec nepředstavuje povinnou náležitost žádosti o udělení licence ani samotného rozhodnutí o udělení licence. Ustanovení § 5 vyhlášky č. 426/2005 Sb. totiž hovoří toliko o údajích, „*podle kterých je možné jednoznačně určit energetické zařízení, na němž je vykonávána nebo má být vykonávána licencovaná činnost výroby elektřiny,*“ které konkrétněji vymezuje v § 5 písm. b) téhož předpisu. Z citovaného ustanovení podle stěžovatelky vyplývá, že účelem je

předložit údaje umožňující dostatečnou identifikaci umístění provozovny v území. Výčet údajů v § 5 písm. b) vyhlášky č. 426/2005 Sb. navíc obsahuje termín „zejména“, z čehož stěžovatelka dovodila, že uvedení parcelních čísel všech pozemků není nezbytnou podmínkou žádosti. Také energetický zákon v případě rozhodnutí o udělení licence nevyžaduje podle § 8 odst. 2 písm. g) uvedení parcelních čísel. Údajné nesrovnalosti ohledně parcelních čísel několika pozemků tak podle stěžovatelky vůbec nebyly způsobilé zapříčinit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Umístění provozovny stěžovatelky bylo zcela jednoznačné již na základě uvedení adresy, jakož i z názvu „Papírna“, který byl odvozen od skutečnosti, že stěžovatelka zřídila energetické zařízení jako tzv. brownfield v areálu bývalé továrny. Na okraj stěžovatelka poukázala na závěry hloubkové kontroly 213 licenčních spisů, kterou provedl žalovaný, z níž plyne, že nedostatky ve vymezení parcelních čísel představovaly zcela běžnou chybu v řadě případů. V případě stěžovatelky se tedy nejedná o exces, nýbrž o zcela běžný jev.

[11] Další stížnostní námitkou stěžovatelka odmítla závěr krajského soudu, podle něhož stěžovatelka nedoložila vlastnické či jiné užívací právo k dokončenému energetickému zařízení jako celku před rozhodnutím o udělení licence. Podle stěžovatelky tyto skutečnosti jasně vyplývají z předávacího protokolu ze dne 8. prosince 2010, který je plně v souladu s protokolem o kontrolní prohlídce z téhož dne. Dne 8. prosince 2010 na stěžovatelku podle jejích slov přešlo vlastnické právo ke všem komponentům elektrárny, jejichž počet či instalovaný výkon se po udělení licence nijak neměnil.

[12] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka poukázala na údajně neodůvodněnou změnu rozhodovací praxe krajského soudu, přičemž citovala řadu konkrétních rozhodnutí, v nichž stejný senát krajského soudu zaujal výrazně benevolentnější přístup k nedostatkům v identifikaci umístění provozovny. Krajský soud neodůvodnil, proč v obdobných případech dospěl ke zcela odlišným závěrům, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[13] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[14] V následných doplněních kasační stížnosti stěžovatelka podpořila svou dosavadní argumentaci poukazy na nová rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

[15] Žalobce ani žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

[16] Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 As 141/2015 - 38 ze dne 4. srpna 2015 na návrh stěžovatelky přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[17] V průběhu řízení krajský soud – vzhledem k důkazním podnětům stěžovatelky na provedení důkazů mimo jiné protokolem z kontrolní prohlídky stavby ze dne 26. května 2011, povolením k předčasnému užívání stavby ze dne 26. května 2011 a kolaudačním souhlasem ze dne 29. července 2011 a vzhledem k tomu, co zaznělo na jednání 16. dubna 2015 – vyžádal od Městského úřadu v České Kamenici, stavebního úřadu, příslušný spis. Nejvyšší správní soud však zjistil, že obdržel jen jeho část, proto sám

v průběhu řízení o kasační stížnosti vyžádal od Městského úřadu v České Kamenici, stavebního úřadu, chybějící část spisu zn. 868/2010, č. l. 75-103.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.
[20] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť rozhodnutí stižené touto vadou zpravidla nelze meritorně posoudit.

[21] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve vymezil standard přezkumu v řízení zahájených k žalobě nejvyššího státního zástupce podle § 66 odst. 2 s. ř. s. Zohlednil přitom mimořádnost těchto žalob, které podle něj neslouží k ochraně veřejných subjektivních práv konkrétní osoby, nýbrž k ochraně naléhavého veřejného zájmu. S ohledem na to krajský soud uvedl: „*Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohraničeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným*.“ Závěr o důvodnosti žaloby by tak podle krajského soudu měl být založen výlučně na závažných zjištěních, která by v podstatné míře zpochybňovala či vyvracela zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence: „*Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.*“

[22] Takto vymezený standard přezkumu Nejvyšší správní soud již aproboval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. října 2015, č. j. 6 As 102/2015 - 30, ze dne 26. srpna 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 171, bod 30, ze dne 20. srpna 2015, č. j. 7 As 89/2015 - 28, a ze dne 9. července 2015, č. j. 4 As 84/2015 - 37, bod 37) a ani nyní rozhodující senát neshledal důvodu se od daného závěru odchylovat. Krajský soud správně identifikoval

mimořádnost žaloby nejvyššího státního zástupce. Ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. totiž hovoří o podání žaloby v *naléhavém* veřejném zájmu. Jedná se tak o kvalifikovanou formu veřejného zájmu, z čehož plyne, že tato zvláštní aktivní procesní legitimace nejvyššího státního zástupce „*nebude mít místo v případě ‚běžných' nezákonných či nicotných rozhodnutí, nýbrž až u těch (v závažných případech), kdy bude skutečně s ohledem na (závažný) veřejný zájem žádoucí tímto, poměrně invazivním (s ohledem na délku lhůty pro podání žaloby a zásah do právní jistoty) způsobem ‚zakročit'*." (POTĚŠIL, Lukáš et al. *Soudní řád správní: komentář*. Praha: Leges, 2014, s. 579). Krajský soud proto při formulaci standardu přezkumu zcela správně vzal v potaz nutnost zohlednit principy ochrany právní jistoty, ochrany nabytých práv a presumpce správnosti aktů veřejné moci, které jsou jedním z aspektů ústavní definice České republiky jakožto materiálního právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. října 2003, N 117/31 SbNU 57).

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že navzdory vymezenému standardu přezkumu krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného o udělení licence na základě marginálních vad, aniž by se dostatečně věnoval otázce dobré víry stěžovatelky. Tímto postupem krajský soud podle stěžovatelky zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[24] Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil, neboť dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu z hlediska přezkoumatelnosti obstojí. Stěžovatelka totiž prezentovala napadený rozsudek tak, že žalobě vyhověl pouze v důsledku existence marginálních pochybení týkajících se rozporů v revizních zprávách a parcelních číslech pozemků, aniž by se zabýval závažností takových pochybení. Krajský soud ovšem ve skutečnosti nezůstal jen u konstatování zmíněných rozporů, jak tvrdí stěžovatelka. Soud z uvedených rozporů, jakož i z argumentace samotné stěžovatelky, vyvodil, že existují vážné a důvodné pochybnosti o dokončenosti energetického zařízení. Konkrétně uvedl, že „*předložené vzájemně rozporné revizní zprávy, jež se musely vztahovat k dokončenému energetickému zařízení jako celku, nebyly v jejich vzájemném kontextu způsobilé technické předpoklady věrohodně prokázat, pochybnosti o dokončenosti energetického zařízení v době rozhodování o udělení licence plynou i z rozporů ve vymezení pozemků, na nichž mělo být energetické zařízení v době rozhodování o udělení licence umístěno, a pak jsou tedy dány i pochybnosti ohledně prokázání vlastnického nebo užívacího práva k celému (dokončenému) energetickému zařízení, které mělo sloužit k výkonu licencované činnosti, ke skutkovému stavu, jaký tu byl v době rozhodování žalovaného o udělení licence.*" Rozhodnutí žalovaného o udělení licence tak podle krajského soudu nemohlo obstát, jelikož ze správního spisu ani z dokazování provedeného před soudem nevyplynulo, že energetické zařízení, k jehož provozování žalovaný udělil licenci, bylo v době rozhodování o udělení licence jako celek dokončeno (věcně k této otázce viz níže). Není proto pravda, že krajský soud nedostál standardu přezkumu, který si sám nastavil. Krajský soud z výše uvedených skutečností dovodil vážné pochybnosti o samotném dokončení fotovoltaické elektrárny, což je vada, jež svou intenzitou může spadat pod závažné vady, které mohou vést ke zrušení rozhodnutí o udělení licence ze strany soudu.

[25] Krajský soud se vyjádřil, byť nutno říci, že poměrně stručně, i k problematice dobré víry stěžovatelky. Uvedl, že „*především s ohledem na zjevné rozpory v jednotlivých postupně*

předkládaných revizních zprávách, jichž si osoba zúčastněná na řízení, jež je žalovanému předkládala, musela být vědoma, a na argumentaci osoby zúčastněné na řízení nedokončeností energetického zařízení jako celku (na všech pozemcích, na kterých mělo být umístěno, v době rozhodování o udělení licence) je pak zdejší soud toho názoru, že v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence nemohla být od počátku ani osoba zúčastněná na řízení." Takové odůvodnění je s ohledem na úvodní pasáže rozsudku krajského soudu sice velmi strohé, přesto však z hlediska přezkoumatelnosti alespoň v nutné míře postačující. V kombinaci se zbytkem odůvodnění je z citované pasáže rozsudku seznatelné, že krajský soud odmítl existenci dobré víry na straně stěžovatelky právě s ohledem na nedostatky zjištění o dokončenosti energetického zařízení, plynoucí mimo jiné z vyjádření stěžovatelky samotné.

[26] Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů také v tom, že se krajský soud odchýlil od své vlastní předchozí rozhodovací praxe, při níž byl údajně značně benevolentnější a marginální formální vady nepovažoval za důvody pro zrušení licence. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil, neboť jí citované rozsudky jsou v zásadním ohledu odlišné od nyní projednávané věci.

[27] Ve vztahu k rozsudku krajského soudu ze dne 13. ledna 2015, č. j. 62 A 78/2013 - 525, (FVE Stálky) je třeba nejprve uvést, že byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2015, č. j. 9 As 19/2015 - 141. Nad rámec však Nejvyšší správní soud uvádí, že v tomto případě sice byly pozemky v obou revizních zprávách identifikovány odlišnými parcelními čísly než v žádosti o udělení licence, tyto rozpory však podle krajského soudu v daném případě s ohledem na další listiny založené ve správním spisu zásadním způsobem nezpochybnily skutkový stav ohledně reálného umístnění provozovny a její dokončenosti (viz s. 19-21 rozsudku krajského soudu ze dne 13. ledna 2015, č. j. 62 A 78/2013 - 525). Obdobně i v rozsudku ze dne 30. března 2015, č. j. 62 A 107/2013 - 71 (FVE Horní Libchava 1), potvrzeném Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 9. července 2015, č. j. 4 As 84/2015 - 37, krajský soud na základě dalších důkazů dospěl k závěru, že nejsou dány objektivní pochybnosti o tom, že umístění provozovny uvedené v rozhodnutí o udělení licence odpovídalo jejímu skutečnému umístění v době rozhodnutí. Také v rozsudku ze dne 15. května 2015, č. j. 62 A 112/2013 - 198 (FVE Havřice) se podle krajského soudu podařilo v řízení objasnit skutkový stav, aniž by panovaly pochybnosti o stavu energetického zařízení v době udělení licence. Posledně jmenované rozhodnutí krajského soudu však bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. března 2016, č. j. 7 As 153/2015 - 999. Zrušen ze strany Nejvyššího správního soudu (rozsudkem ze dne 26. srpna 2015 č. j. 2 As 103/2015-171) byl i další stěžovatelkou odkazovaný rozsudek krajského soudu, a to rozsudek ze dne 27. března 2015, č. j. 62 A 96/2013 - 226. Jak již Nejvyšší správní soud vyložil v předchozích odstavcích, důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného v nyní projednávané věci nebyly rozpory ve správním spisu samy o sobě. Na rozdíl od výše odkazovaných rozsudků krajského soudu v nynější věci týž soud dospěl na základě rozporů v identifikaci energetického zařízení co do celkového výkonu a umístění k závěru, že ani provedené dokazování neodstranilo závažné pochybnosti o dokončenosti energetického zařízení, na něž byla licence udělena, v době vydání rozhodnutí o udělení licence.

[28] Napadený rozsudek krajského soudu je tak zcela srozumitelný a jsou z něj v potřebné míře seznatelné a odůvodněné úvahy, jimiž se soud řídil.

[29] Nejvyšší správní soud se proto věnoval další námitce, v níž stěžovatelka tvrdila, že se krajský soud dopustil jiné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tuto vadu stěžovatelka spatřovala v tom, že krajský soud neprovedl důkaz výslechem svědka Z. K., zaměstnance společnosti HHI-KOMEX a. s. (zhotovitelka stavby energetického zařízení), jenž měl na starosti přípravu podkladů pro udělení licence, a proto jednal jak s revizním technikem, tak se zástupci stěžovatele. Pan K. tak podle stěžovatelky byl informován o průběhu revizní kontroly a vyhotovování revizní zprávy a jeho výpověď měla sloužit k objasnění existence tří verzí revizní zprávy, a tím pádem k odstranění údajných rozporů v hodnotě celkového instalovaného výkonu. Nejvyšší správní soud tuto námitku shledal důvodnou.

[30] Stěžovatelka vystupovala v řízení před krajským soudem v pozici osoby zúčastněné na řízení. Podle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo; dále se jí doručuje se žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Citované ustanovení osobě zúčastněné na řízení tedy výslovně nepřiznává právo navrhovat důkazy a soudu tomu odpovídající povinnost vypořádat se s jejími důkazními návrhy o této otázce panovaly v právní praxi pochybnosti. Nejvyšší správní soud však již v minulosti případ od případu dospěl k závěru, že právo navrhovat na podporu svých tvrzení důkazy osobě zúčastněné na řízení svědčí. V rozsudku ze dne 28. května 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186 (tedy ve stejný den, kdy krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem) Nejvyšší správní soud (byť zatím jen *obiter*) konstatoval: „*Disponuje-li osoba zúčastněná na řízení právem ve věci právně i skutkově argumentovat, musí mít také možnost svá skutková tvrzení opřít o relevantní důkazy, a bylo by proto proti smyslu jí výslovně přiznaných práv, kdyby jí bylo odepřeno právo navrhovat na podporu svých tvrzení také důkazy.*“ (bod 50). Devátý senát Nejvyššího správního soudu k uvedené otázce o několik týdnů později uvedl: „*Osoba zúčastněná na řízení má podle § 34 odst. 3 s. ř. s. právo předložit písemné vyjádření* [...]. *Skutečnost, že rozsah přezkumu v řízení o žalobě je vymezen rozsahem podané žaloby a v ní uplatněnými žalobními body a že osoba zúčastněná na řízení nemá právo disponovat s předmětem řízení, ani právo na vypořádání vlastních žalobních námitek (srov. § 75 s. ř. s.), nezbavuje soud povinnosti její důkazní návrhy vypořádat. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení je omezeno rozsahem a důvody žaloby. Má-li osoba zúčastněná na řízení právo podat své vyjádření, nelze konstatovat, že nemá právo předložit či navrhnout ke svým tvrzením důkazy. Vyjádření osoby zúčastněně na řízení není ničím jiným, než oprávněním hájit svá práva, která byla napadeným rozhodnutím dotčena. Její postavení je z tohoto úhlu pohledu zcela srovnatelné s postavením účastníků řízení.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. června 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114, body 52-53). Uvedené závěry podporuje i část komentářové literatury (např. VOPÁLKA, V.; MIKULE, V.; ŠIMŮNKOVÁ, V.; ŠOLÍN, M. *Soudní řád správní.* Praha: C. H. Beck, 2004, s. 58). I v případě důkazních návrhů osoby zúčastněné na řízení tak platí, že soud musí navrhované důkazy provést nebo řádně zdůvodnit, proč k jejich provedení nepřistoupil (citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 294/2014 - 114, bod 54).

[31] Uvedené závěry platí tím spíše v případech, jako je tento, kdy břemeno „obhajoby“ správního rozhodnutí fakticky leží primárně na bedrech osoby zúčastněné na řízení (stěžovatelky), jejíž práva jsou „ve hře“. Zrušení rozhodnutí o odebrání licence stěžovatelce je velmi razantním zásahem právě do stěžovatelčiných hmotných práv. V tomto případě je zcela zřejmé, že projednávaná věc je „*její věcí*“ ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Jak opakovaně zdůraznil Ústavní soud, ze zásad spravedlivého procesu (konkrétně z čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny) vyplývá nejen právo vyjádřit se k provedeným důkazům a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá subjekt za potřebné. Tomuto procesnímu právu pak odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, proč tak učinil [nález Ústavního soudu ze dne 16. února 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 (N 10/3 SbNU 51), ze dne 29. června 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03 (N 87/33 SbNU 339), nebo z novější judikatury nález ze dne 23. června 2015, sp. zn. II. ÚS 2067/14, bod 13]. Případný argument proti právu osoby zúčastněné na řízení činit důkazní návrhy, sice že osoba zúčastněná na řízení je v popsaných případech oprávněna se bránit prostřednictvím kasační stížnosti, je lichý. Pomíjí totiž zásadu ekonomie řízení, ale zejména skutečnost, že právo vyjádřit se k vlastní věci a na podporu svých vyjádření navrhovat důkazy (čl. 38 odst. 2 Listiny ve spojení s judikaturou Ústavního soudu citovanou v tomto odstavci) je formulováno všeobecně, jelikož poskytování ochrany právům je úkolem všech soudů (čl. 4 a čl. 90 Ústavy), protože ochrana základních práv by měla být poskytnuta efektivně a pokud možno v reálném čase.

[32] Co se týče nyní projednávaného případu, jakkoliv krajský soud ve vztahu k důkazním návrhům stěžovatelky avizoval vstřícný přístup, nakonec její důkazní návrhy částečně oslyšel. Při jednání před krajským soudem dne 16. dubna 2015 předseda senátu – s ohledem na tehdy převažující náhledy na danou procesní otázku a s dobrým odhadem trendu judikatury kasačního soudu – uvedl, že striktně vzato osoba zúčastněná na řízení podle § 34 odst. 3 s. ř. s. nemá právo navrhovat důkazy, současně však v tomto ohledu vyjádřil vstřícný přístup a osobě zúčastněné na řízení (nynější stěžovatelce) sdělil, že má soudu sdělit své důkazní představy, protože soud je připraven si je osvojit. Zástupce stěžovatelky následně uvedl, že chce navrhnout důkazy mimo jiné za účelem vyjasnění údajných rozporů v revizních zprávách, resp. v jejích různých verzích. Proto navrhl výslech pana K. (viz výše), který měl vyjasnit důvod založení tří verzí revizní zprávy ve spisu a podat informace o tom, jak probíhala telefonická komunikace s žalovaným, jejímž důsledkem bylo založení různých verzí revizní zprávy s různými hodnotami celkového instalovaného výkonu ve spisu. O této údajné komunikaci není ve správním spisu žalovaného založen žádný záznam, a proto zástupce stěžovatelky navrhl výslech pana K. Předseda senátu na to opáčil, že ve správním spisu jsou založeny tři listiny (revizní zprávy) z období vedení správního řízení, přičemž v každé je uveden jiný celkový instalovaný výkon. Tento výkon se postupně snižuje a rámcově, pokud bychom přistoupili na myšlenku zaokrouhlení (předseda senátu zmínil, že je soudu známo, že žalovaný takto v rozhodné době postupoval), hodnota celkového výkonu v rozhodnutí o licenci odpovídá poslední revizní zprávě. Předseda senátu proto uzavřel, že s ohledem na to a také na pořadí, v jakém byly revizní zprávy předkládány, by zde rozpor ohledně otázky, jaký podklad byl pro žalovanou určující, nemusel být vůbec shledán. Zástupce žalobkyně pak soudu alternativně navrhl předložení písemného vyjádření pana K. Předseda senátu však konstatoval, že by se jednalo o vysvětlování důvodů, proč jsou ve spisu založeny tři odlišné

dokumenty, a těžko by šlo o dokument, který by osvětloval skutkový stav a doplňoval chybějící informace. Z toho důvodu uzavřel, že v tomto směru soud dokazovat nebude.

[33] K otázce rozporů v hodnotě celkového instalovaného výkonu se nicméně krajský soud vrátil při jednání dne 28. května 2015. Zástupce stěžovatelky vysvětlil, že se jedná o jednu revizní zprávu, která byla k požadavkům žalovaného vzneseným v rámci telefonické komunikace opravena definitivně až ve třetí verzi revizní zprávy, a to kvůli předchozím překlepům a početním chybám.

[34] Jak plyne z písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu, rozpory v jednotlivých revizních zprávách (či verzích revizní zprávy) byly společně s nesrovnalostmi v parcelních číslech a v umístění energetického zařízení nakonec důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného o udělení licence stěžovatelce. Krajský soud ve vztahu k rozporným údajům v revizních zprávách uvedl: „*Jestliže však obě uvedené revizní zprávy byly vyhotoveny ve stejný den, jestliže revize v obou případech měla dokonce proběhnout ve stejné dny (5. – 6. 10. 2010)* [správně 5. – 6. 12. 2010, pozn. NSS], *nadto jsou obě formálně označeny stejným evidenčním číslem, pak je věrohodnost obou postupně vydaných zpráv významně snížena. Bez ohledu na počty nainstalovaných panelů, jejichž výkon je pak v souhrnu určující pro revizním technikem uváděnou hodnotu celkového instalovaného výkonu, jež nejsou v obou zprávách uváděny v souladu (i druhá z uvedených revizních zpráv, jež má být podle osoby zúčastněné na řízení pokládána za rozhodující podklad, zmiňuje celkových 4464 solárních panelů – zřejmě tedy v rámci obou sestav, což by však nemohlo odpovídat celkovému instalovanému výkonu uvedenému v revizní zprávě, neboť 4464 solárních panelů odpovídá podle dalšího textu této revizní zprávy celkovému výkonu 982080 Wp), není logicky vysvětlitelné, jak mohly revize údajně provedené souběžně (týmž revizním technikem) přivodit odlišnost v údajích o celkovém výkonu, který je žalobcem zpochybňován.*“ S ohledem na to krajský soud dovodil, že „*již vzhledem ke shora uvedenému existují výrazné pochybnosti o stavu (resp. dokončenosti elektrárny) v době revizní prohlídky, která údajně měla proběhnout 5. – 6. 10. 2010* [správně 5. – 6. 12. 2010, pozn. NSS] – *a tedy i k okamžiku, ke kterému byla licence udělena. Rozdíly v údaji o celkovém instalovaném výkonu ze shora uvedených důvodů vzbuzují tedy podle zdejšího soudu důvodnou pochybnost o tom, k jakému energetickému zařízení osoba zúčastněná na řízení listiny dokládala, resp. jaké (v té době dokončené) energetické zařízení bylo předmětem udělení licence.*“

[35] Zástupce stěžovatelky přitom během ústního jednání soudu předestřel svou verzi vysvětlení rozporů v celkovém instalovaném výkonu. Uvedl, že se jednalo o jednu jedinou revizi, z níž vzešlo vícero verzí revizní zprávy v důsledku postupného odstraňování chyb na základě telefonické komunikace s žalovaným. Na tuto argumentaci krajský soud v písemném odůvodnění rozsudku nereaguje. Zejména však zástupce stěžovatelky za účelem podrobnějšího vysvětlení celé situace vznesl důkazní návrh výslechem svědka Z. K., který však soud neakceptoval navzdory tomu, že otázka rozporů v revizních zprávách byla, soudě nakonec podle odůvodnění rozsudku, oproti původním signálům senátu krajského soudu při prvním ústním jednání, velmi podstatným důvodem pro vyhovění žalobě. V rozsudku však krajský soud nevyhovění jmenovanému důkaznímu návrhu nijak nezdůvodnil, ačkoliv byl ve smyslu aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu povinen tak učinit (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 294/2014-114, bod 54). Přestože tedy krajský soud obecně postupoval v řízení korektně a ponechal stěžovatelce

prostor pro uplatnění důkazních návrhů na podporu jejích tvrzení oponujících žalobním bodům (tedy v rámci rozsahu přezkumu vymezeném žalobou), v případě návrhu výslechu svědka K. se dopustil vady řízení spočívající v opomenutém důkazním návrhu.

[36] Kategorii opomenutých důkazů Ústavní soud, jakož i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 12. listopadu 2015, č. j. 4 Afs 129/2015 - 64, bod 13 a judikaturu tam uvedenou), setrvale označuje za vadu s dimenzí protiústavnosti. Ústavní soud např. v nálezu ze dne 24. února 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01 (N 26/32 SbNU 239), uvedl, že ze zásad spravedlivého procesu vyplývá právo označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá subjekt (a s ohledem na výše reprodukované závěry Nejvyšší správního soudu i osoba zúčastněná na řízení) za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, proč navržené důkazy neprovedl, resp. z jakých důvodů je nepřevzal pro základ svých skutkových zjištění. Jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny). Podle Ústavního soudu [např. nález ze dne 30. června 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03 (N 91/33 SbNU 377)], přitom lze neakceptování důkazního návrhu, co do věcného obsahu odůvodnění, založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení (tzn. ve správním soudnictví tak, jak byl vymezen žalobou a jejími body). Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencí. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

[37] V nyní projednávaném případě došlo k tomu, že při jednání dne 16. dubna 2015 předseda senátu nevyhověl důkaznímu návrhu stěžovatelky, jenž nepochybně spadal do rámce vymezeného žalobními body, patrně s ohledem na nadbytečnost či irelevanci daného důkazu, jak se věc tehdy senátu krajského soudu jevila. Nejvyšší správní soud musí souhlasit se stěžovatelkou, že vyjádření předsedy senátu vyznělo tak, že krajskému soudu patrně postačí, že se údaje v rozhodnutí o udělení licence shodují s údajem o celkovém instalovaném výkonu v poslední verzi revizní zprávy. Následně však krajský soud, jak bylo vyloženo výše, svůj náhled přehodnotil a vzal rozpory v hodnotách celkového instalovaného výkonu v revizních zprávách v kumulaci s rozpory ohledně umístění energetického zařízení (srov. též s. 19 napadeného rozsudku) za důvod pro zrušení rozhodnutí o udělení licence. Neprovedení důkazního návrhu stěžovatelky však již adekvátně nezdůvodnil, ve vlastním odůvodnění rozsudku o něm nebyla žádná zmínka.

[38] Krajský soud se tak vzhledem k uvedeným okolnostem zatížil svůj rozsudek vadou řízení, která mohla mít vliv na jeho zákonnost. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. října 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59 se nejedná o vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo. Nyní projednávaný případ však pod toto pravidlo nespadá, neboť v této fázi řízení nelze s jistotou uzavřít, jaký by byl výsledek

sporu, kdyby k vadě nedošlo. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, že rozdíly v údaji o celkovém instalovaném výkonu vzbuzují důvodnou pochybnost o tom, k jakému energetickému zařízení osoba zúčastněná na řízení listiny dokládala, resp. jaké (v té době dokončené) energetické zařízení bylo předmětem udělení licence. Tyto pochybnosti pak byly podle krajského soudu posíleny i rozpory ve vymezení pozemků, na nichž mělo být energetické zařízení umístěno. Krajský soud tak v zásadě založil svůj rozsudek na kumulativním efektu dvou pilířů – na rozporech v údajích o celkovém instalovaném výkonu a na rozporech ve vymezení pozemků.

[39] Jak Nejvyšší správní soud vyložil výše, ve vztahu k údajným rozporům o celkovém instalovaném výkonu v revizních zprávách se krajský soud dopustil vady řízení opomenutím důkazního návrhu stěžovatelky, pročež v této fázi odpadá jeden z pilířů jeho rozsudku. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, protože je věcí krajského soudu, aby se vypořádal s důkazním návrhem stěžovatelky provést výslech svědka Z. K. (buď tak, že mu vyhoví, anebo odůvodní, proč tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl) a aby se znovu zabýval možnou příčinou rozporů v revizních zprávách, resp. v různých jejích verzích, a to i ve světle konečné revizní zprávy ze dne 30. května 2011 (o revizi ze dne 27. května 2011), jež byla podkladem kolaudačního souhlasu příslušného stavebního úřadu ze dne 29. července 2011 (jímž krajský soud na návrh stěžovatelky dokazoval). Současně bude na místě, aby se krajský soud při té příležitosti podrobněji vyjádřil ke stěžovatelčině tvrzení o „optimalizaci“ energetického zařízení (zda vůbec, jak a kdy probíhala) a z toho plynoucím důsledkům pro otázku dobré víry stěžovatelky. Právě o dobré víře stěžovatelky krajský soud totiž pojednal jen velmi stručně (viz bod [25] tohoto rozsudku), ačkoliv se jedná o otázku, která má pro možnost zrušení rozhodnutí o udělení licence – podle kritérií přezkumu nastavených samotným krajským soudem v úvodu jeho rozsudku – klíčový význam.

[40] Vzhledem k tomu, že dosavadní závěry krajského soudu byly založeny na kumulativním efektu rozporů v různých verzích revizní zprávy a v rozporech ohledně umístění energetického zařízení a k tomu, že otázkou rozporných údajů v různých verzích revizní zprávy se bude muset v souvislosti s opomenutím důkazního návrhu výslechu Z. K. krajský soud znovu zabývat, se Nejvyšší správní soud v této fázi řízení nezabýval zbylými kasačními námitkami. Zbylé námitky (včetně námitky vůči závěru o neprokázání vlastnického práva) se totiž váží k závěrům přijatým krajským soudem ve zrušeném rozsudku, které jsou však závislé na postupu a úvahách krajského soudu v dalším řízení. Nejvyšší správní soud přitom nemůže předvídat ani budoucí postup krajského soudu v řízení ani jeho výsledek.

IV. Náklady řízení

[41] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu